

בפרוד, וסוד הדבר - חלק לבם עתה יאשמו, ומשום זה צריך קרבן מהמינים הללו שחטא בהם לקרב בהם, אותם ארבעה יסודות שיש בהם פרוד, ובאותו זמן שמתקרבים היסודות זה לזה, מיד יורד הקדוש ברוך הוא עליהם ובורח השטן, ואם לא בורח, הרי אש הקרבן שורפת אותו. זהו שכתוב והאש על המזבח תוקד בו.

וסוד הקרבנות, עוד ובשר תלבישני ובעצמות וגידים תסוככני. העור הוא לבוש האדם, זהו שכתוב ויעש יהו"ה אלהי"ם לאדם ולאשתו פתנות עור וילבשם, אם זכה - פתנות אור מרקמים ממצוות עשה, ששכרם לעולם הבא, שהוא האור הגנוז לצדיקים, ואם לא זכה - עור הנחש שכולל ארבעה יסודות, ששם רשומות מצוות לא תעשה שאדם עבר עליהן, ומשום זה בארו בעלי המשנה, עונותיו של אדם חקוקים לו על עצמותיו, וקרוי העור של האדם מצוות עשה, שהם קרוב של אותיות שמו של הקדוש ברוך הוא.

ועליהם נאמר אדם פי יקריב מכם קרבן, מכם ודאי, להוציא עור הנחש שבו מרקמים מצוות לא תעשה, ואדם שעובר עליהם נאמר בו אדם להכל דמה ימיו כצל עובר, אדם פי ימות באהל, פי ימות ודאי, וזוהי הקרבת הקרבן של עשו, יצר הרע, שנאמר בו יקם אבי ויאכל מציד בנו. הבשר הוא שבר מן שברים, והוא אדם, מצד של החיה שהוא שור, בשר חי, בשר טהור, ויש אחר של בשר בשדה טרפה, ששורה בו רוח הטמאה, מלאך

מניהו, ועאל יצר הרע דאיהו סמא"ל שטן, דיהו"ה לא שריא בפרודא, ורזא דמלה (הושע י ב) חלק לבם עתה יאשמו, ובגין דא צריך קרבנא מאלין מינין דחב בהון, לקרבא בהון, אינון ארבע יסודין דאית בהון פרודא, ובההוא זמנא דמתקרבין יסודין דא לגבי דא, מיד נחית קודשא בריך הוא עלייהו וברח שטן, ואי לא ברח הא אשא דקרבנא אוקיד ליה, הדא הוא דכתיב (ויקרא ו ה) והאש על המזבח תוקד בו.

ורזא דקרבנין (איוב י יא) עור ובשר תלבישני ובעצמות וגידים תסוככני, עור איהו לבושא דאדם, הדא הוא דכתיב (בראשית ג כא) ויעש יהו"ה אלהי"ם לאדם ולאשתו פתנות עור וילבישם, אם זכה פתנות אור מרקמן מפקודין דעשה, דאגרא דלהון לעלמא דאתי דאיהו אור הגנוז לצדיקיא, ואם לא זכה משכא דחויא דכליל ארבע יסודין, דתמן רשימין פקודין דלא תעשה דעבר בר נש עלייהו, ובגין דא אוקמוהו מארי מתניתין עונותיו של אדם חקוקים לו על עצמותיו, וקריבו דמשכא דאדם פקודין דעשה, דאינון קריבו דאתון דשמא דקודשא בריך הוא.

ועלייהו אתמר (ויקרא א ב) אדם פי יקריב מכם קרבן, מכם ודאי, לאפקא משכא דחויא דביה מרקמין פקודין דלא תעשה, ואדם דעבר עליהו אתמר ביה (תהלים קמד ד) אדם להכל דמה ימיו כצל עובר, (במדבר יט יד) אדם פי ימות באהל, פי ימות ודאי, ודא איהו קריבו דקרבנא דעשו יצר הרע, דאתמר ביה (בראשית כז לא) יקם אבי ויאכל מציד בנו. בשר איהו שבר מן שברים, ואיהו סומק, מסטרא דחיה

דאיהו שור, בשר חי בשר טהור, ואית (דף קמ"ו א) אחרא דבשר בשדה